

4 ar

Ulfen

18 ar 4 lat

Pöytäkirja 1. W. ar. 3. Blad

W. af Lehto:

Pöytäkirja J. ar. 1. Blad

G. af Lehto

Heitrim matu talas um deuntan.

- 11 -

Mem slandi almennt í þeirri meiningu, að trjárbrögt heitrima manna hafi slatið og slandi á mjög löngu stigi, en í þessu almenningabili er sumu kíkunum ekki nema hálfur.

Trjárbrögt þeirra fjöta, er ekki jukki kristindómur, og eru að öðru leyti á löngu menningarskigi eru mjög hegumleg, svo að er t.d. aus trjárbrögt þeirra heitru fjöta, er byggja Afríku og Nýjálfa. Þat geta nannast heitri trjárbrögt, þau eru fræmlega snaut af þri, sem kalla má henni hugjónis. Mannandinn hafi nannast getat lypst lypst hit abra-hvers-dagslegar, matar þarfina. En þetta á sér ekki neri þri slat um öllu trjárbrögt heitrima fjöta. Sú fjötin var langt álitis komnar á braut menningarinnar, bitort

manni í kúskráttum þeirra gæfug-
ar og hálitar hugjónar, sem minna
mann átrúlega ^{mikit} á hinar blíta og
innlelu hugjónis kristindómis
um sölu fullt ástand manna-
ans eptir dauðum. Jy bet þiginn
virta hís beudum sinum ~~so~~ dæli-
it sýnis horn af skodum rónverska
vísanda manna, sem uppi var á
nosta áldinni fyrir Krist's fædingu,
um þetta mikla ábyrgmúl manna-
andans á öllum áldum. Jy get
þúist vit, að það gletji gæta menn
og réttbráta, að sjá þess vott, at
Dottirinn lelu sig aldri áu vitnis-
burtar, at hann lelu ^{sinis} þetta karlik-
gös og rit vonarjós lýsa inn í
hjólu þeirra, sem ekki hafa átt
kort á að kynna sér sjálf fyrir-
heitin eins og þau virkar í hennar

hálaya vrdi:
Hvada gæði þess lífid oss? Aflos þat
oss ekki miklu þannar erfidleika?
En látum svo vera, at lífid þess oss
yndi og árogn. Kreitanlyg er þat
engn at ríður, at yndi og árogn lífs-
ins þess ein takmark, verra lega
kemur loks sá tími, at vér höfum
fugit oss fullsadda á nauðnum
lífsins. Jy þuf engu löngun til þess
að leska mannlíf, eins og margir
vitar meum og loðri hafa gents. Þy
þegar jy nú á gamals-aldris líb
yfi lífi ^{mitt} afi minna, vekur þat ekki
svo þirka endurminningar hjá
més, at mér falli þat sárk, at jy
hafi verið borinn í þenna heim,
því at jy á líb míð þannig hafa eytt
afidögum mínum, at jy hafi eigi
líb einstakis fædda verið. En samt

þel þú mig þann á bókun þínu eins og
ú gisti þúsi, en ekki eins og frá
heimili mínum. Nattúran hefir gefit
oss þessa bústaf eins og dválarslaf
um skundlaðsokki, en ekki til vor-
auðignar íhúða.

Þúðlegur er sá dagur, er þú fer þú
ú ysi og þúsi jarðlífsins, og kemur
á hina guðdómlegu ráðherra, og
samkomu andanna. Þar lítur þú
ekki þú ekki að einu þann spekingu
þú, er þú úta hefir minnst á þú
mun einnig hitta þann Ísato von
nun, manvalit matu, er þar
af áttum að fátalandsárh og átt-
velli. Þórunn fylgdi þú til grafa
og hefir þú þarit að skápuðu, að
þann hefir þú þér að grafa þú.
En andi þess famlindra yfirgefur
mig ekki. Ad viru þú þann á

bratt til bústata himna ólaundlegu,
en af þeirri sjónarhót lítur þann
áttur þingot á þann, og bitu þess, að
þú komi bráðlega á eptir.

Litt virtisk þessi áskvinna missi
á mig þú, og skafati þat þú engu
veginn af rökta lysi, et þú þú, at
mei vori eigi missivinnu tilfjinnan-
legu; en þú þúga mig við þú
von, at skammur munu skila
at þú vor, og skammt þess at bitu,
at þú einnig þafi vestaskipti.

(Cicero de senectute).

Um barnakennu

(þannh.)

Nú skulum við sluttlega ihuga, þann
hvort sá munurinn sem við vitum
þannum vorum almennt sé full-
nægjandi; et þú máske réttara sagt,
hvort þú sé vitunandi.

Þvæð er mennkun? Í orðrin ligg-
ur sú þýðing, að gefa oss að mör-
um, að efla hit og skýra mann-
edlit í sjálfum oss, eins og það kem-
ur best fram laust mit allan
sora hins djöflega í mannedlinu.
Vei höfum þarfi sameiginlegar djöf-
num, hins svo nefnda matar-
þarfi, matar og klednatar. Mat-
urinn gefur ekki lifat nema hann
fái mat og eitthvort til þess að
kledast af, og húsaskjól, að minnst
Korti: köldum löndum. Að afla sér
þessara þarfa er þú áljákvæmt,
en skelfi nú vitlitni manns-
ins einyöngu að þú að afla sér
slíkra þarfinda, skendur hann nýj
litlu afar í tilveanum en djöfvin.
Hann þúfist að vísa hófílika fram
yfir þau, en letur þá vera ónotað.

2
Mennkunnar klutverk er nú eitt með
öðru að vekja þessa hófíglíka, og létu
þá fara að anda störfu. Mennkunnar
klutverk er að hefja mannⁱⁿ sem mest
að orðit gefur upp yfir djöfin, best með
þú að auk þekkingu hans og skarpa
sítferðis tilfinningu hans. Augnasmit
allur mennkunnar er þú: aukin þekk-
ing, best sítferðis, mennkunnar á^{at} auk
þekkinguna, stytta viljálif mannsins
og beina gördlum hans og tilfinningum
í sítferðisáttina. Þvæð lengi megi kom-
ast en ómögulegt að segja, takmark
it er allh af: þar. Þat^{er} löng list
á milli villiamansins í Australia
og djöfvetrask^{mannanna} mömmum í merku
mennkunnar. Þat er naumast, að
hef þú að lala um áttamát á milli
anda þessara, og þó hefir listni, sem á
milli þessara er, verit forin. Manns-

andinn hefir haldið hann, en þessu
til þess märke þessum ána.
Eftir mannlumir nokkur vort þessir
manninn? þessari spurningu
gelum vés þess ^{lestur} með þú
að láta söguna vara oss. Forn-
lesuram sákrir sýna oss, að
sömmu fjötinnar, sem nú fjöta
á járnbrotum fram og aplan-
um löndin, sem sigla á ein-
spírurum sem háfir, og hafa vort
sér djórt þýða bústadi, djórt með
rafar magni, hafa þessir löngu
líðnum áldum búst í jöðhús-
um, kladdi djórt feldum, fertast
á hestum sínum, notað ein-
brjúningsbata og ekki vogat ús
á gjömm nokkurt langt frá
landi, og seðit vort eld, sem
sem þú hefir kynntu á öllum línum

eins og nú eiga sé slat! eld-
húsum hefir þú oss, ekki lann-
at ljósáhalld þessir. Þú tek þetta
nú sem dæmi, þú at margt metti
til tína. En hvat hefir nú komið
þessari breytingu á slat? Aust-
vrat ekki er annat eum upplýs-
ingis. Og þú tekki ^{í þess} meir langst
að, að menntafjötinnar mestu
Laf. Englendingar voru á þeim
menningar slötum, sem þú get
eum. Men þannar vit nafn-
þessum rómverskan hershöfðingja
ingja Casar at nafni, hann var
á Englandi 54 árum f. Kríst
og lést lífveris háttum Englend-
ingja á þeim tíð, sem getur þú
at framman, og þú eum meir er
breytingarnar voru ekki yfir
slöt þessir! þessum löndum þessir

en á öldinni, sem kvaddi oss
í fjórða, á 19. öldinni. Allt þetta
er meintunin af þakka. Svart
ligger þú í augum uppi meint-
unin er ein ka skilvirði fari vel-
lídan hvarra þjótar, ^{með} þeim hines,
þar er engin undanleking, þú
er alveg sama, hvort þjóðin þú
byggir England eða Ísland, bæt-
un er jöfn þú á meintun þín
vel lídan eins taklinganna, og þú
meir sem meintunin er úthvætt
metur fálksins, þess fleiri njóth
évastanna af henni. Meintunin
er ekki af eins þrótt, hún er
engj síðu gagn. Englandsingur
segja: þekkingin er vald, og
þeir vita hvað þeir segja af
reyrslunni.

Þetta er stutt farið og ekki yður

þú rætt, en þú vona þú, at les-
endur "Nýjans" skiljist, at hvers
þjótt eigi at leggja allt í sölu
sem hún gefur, til þess at meint-
börnin ein. Og þú kem þú at spurn-
ingunni, sem þú horfast fram hér
at framan: Er sú meintun sem
væ veitum bórnum varum almennt
þullmögjandi: eða vitunandi?

Ég þis gildandi höfum á hvers barn,
sem eptir álit þess og sökna nefnd
er til þess farið, at lesa at lesa kirkju-
dómum, skrifu og dólíkt í reitun-
ingi. Þú þykist nú í 3. bl. D. B. þ.
hafa sýnt fram á, at kemslan í
þessum greinum er ekki svo gótt
sem skylt, en reynir svo, at vit
þingjum hana gótt. Vör þú þá
nóg. Svava hún til þessra kofa,
sem meintunin gerir til þjótt-
at

anna? Þógliga, og vósi märke
íhott að kvesta skakara at orti.
Lilum snögguast betur á málit.
Lestor kunnatta hefir í gjálfa^{gildi}
svo mikit meinstumar gildi. ~~Þetta~~
er kemurli; lúsi er at vísu ehtli
svo all-til afing fyrir skynsemi
vornanna og forokur frá skilning-
inn. En at öðru leyfi er oss ^{at línu} met
lestor kunnatta fangit í hendur nokk
na konar verk fyrir til fers at geta
aflo^{tt} oss þekkingar, og fers veg
er ^{þess} skilyrt. allor báklugur þekki-
ingur, alveg óhjá'kodunleg skil-
yrti.

Þristin dómurinn hefir mjög
mikit meinstumar gildi; en sér-
skaklega hefur hann frá síðlegt
gildi og hvíarlegt gildi. Hann er
þyrningur heiminn undir himni
andlegu lífs. Hefur hann meinstumar
undir viljalífi. hann og tilfimmungalífi
(Herra).

Lundurlausir þankar

Mjög hefir opt dothid í
þing ad rípa þess fæinar línu
Vilji minn, af því ad við vorum
dagödur kunnungar yfir þennan
stutta tíma, sem við vorum samant
er það hefir ennþá orðid í útdeif,
eins og svo margt, sem jig ætla
mijer ad gjöra. Það er allt of
opt sem jig hugsa á þá leid ad
það gjöri, ekki svo mikil til
þá þetta eða þetta biddi morgun.
er svo kemur morguninn með
öllum sínum áhyggjum og sorgum,
og þykjst ekki hafa neinn afgang.
Þá þannig gengur það opt koll af
kollu, þangað til komid er í ötinna,
og þá byrja jig, ef jig á annað
bord ije mijer það mögulegt.

En þú vendar nú að fyrirgefa einn og
fyrri daginn þó þessas fáu línar,
sem ég setla að senda þjess, vandi
efniatitlar og ómerkilegar þvi eins
og þú þekkir, þá er ég aldrei lidugur
að rita um landsins gagn og nauðsýng
as þetta vendar þvi bara einn og
annad sendibrjefs korn illa stílad
og efniolaust rans.

Það er vanalegt að bygja á þvi
að segja af gjálfum þjess. Ef lídan
sinni heilum og svo framvegis, og
útaf þessri reglu breytti ég aldrei.

Svo er optast bygjad svona "þjess
lídan ágætlega, vel" eða þá "þvott
vel rje illa" og í síðasta lagi af
leillega og ef þú á að heimfara
eitthvad af þessum lídum uppá lídan
mína, þá vendar það sá fyrsti.

Þá, þú líd eins og lítill þjónd

-an stóummi og lík rjes eins og
Tókinu i sínum kvenna glaumi

Nú var þú i fyrra dag settur konungur
ur i Gandaríki og bist við að halda
þvi embætti i heilan-nei-hálfan
mannud og þá getur þú nærri hvort
ég verð settur frá eptirlauna laust
þjess sit þú i hávotinu dag og nótt,
gefandi út skipanir og laga bod, sem
þvinnis auðveigju þjess minis hlíða
-þá og með svo miklum flýti, að
það er mildi að ekki hlýgt af
slieparir. Svo hef þú líka annad
embætti á hendu, sem i engu er
vanda minna, sem er það að þú er
einn af þessum þessum ritstjórum
er gefa út "Vistann", sem á að
venna híd kalda sveitalif þjess i
dalnum, og boenna upp alla hlýga
-dóna og hjátrú þjess lídnum

Já, ef þú vissir hvegið væru samvokna-
menn mínir, í þessu nauðsynlega starfi,
þá þætti þjéar við engin undur, þó
jag væri upp með mjés af embættinu,
en það þóri jag ómögulega að segja
þjéar, jag er svo hreiddur um að
þú kunnist að segja einhverjum frá
því. Og jag má til að þegja um
það, því það má enginn vita.
Svo yoki jag „töfálna löng og
tíred kvæði“ í Keistann, til þess
að verkið gangi betur því einu og
þú veist frá forni tíð, þá er jag
skáld. Þó jag yoki ekki í Tofalob,
og ætla jag að sýna þjéar dælitíð
sýnis horn af skaldskap mínum í
vetur, til þess að þú skulir sjá, að
mjés hefir heldur farið fram
en aftur. Það er svona.
Jag vildi sýngja sonarljóð.

Þá sverja að lífi vetrar frostin,
en ekkert þe jag úr hörgunni hljóð.
Jag held að eini stönguinn sje boostinn.
En ekki farast um það skal,
eða tavin láta falla.
úr meygjar hári stöng jag stal-
jag stilli hann og þá skal hann
þá get jag nú ekki sagt þjalla.
þjéar fléva af sjálfum mjés, sem
í þróngur sje þerandi, en þá
koma hinar almennum þjettur, um
áll þau undur sem fyrir mig hafu
borið hjés í dalnum þessum
tíma sem jag hef hapt þá áregeru
að eiga hjés heima, og þá byggi
jag fyrst á sveita-lifinu hjés
yfir höfud það er að segja því
tímanlega.
Hjés gengur allt einu og fyrir
maskinukrafti, sem ekkert afl

getur stöðrad. Allt sveiflast eptir
sama laginu dag eptir dag og á eptir
ár. Mennirnir eru þeir ad hea
skyldustörf sín - bæði við gjálfa sig
og náungunn, svo þeir geta gengt
þeim, án þess ad kalla skynseminu
til fylgdar við sig. Flúir á þeim
vanalega gott þarf ekkert á sig ad
reyna daginn út og daginn inn,
Eða með öðrum ordum: má sofa í
mínum. Af þessu leidis andvitað
það ad hún getur sápnad kröftum
og orðið fútt og bússin, líkt og þeir
sem mjólka ekkert en er þá al-
in á skemri tönn og tandan er hún
andlega freðin sem hvorki mólur
nef við þess grandad.

Flúir eru menn ekki allaf ad
brúta til og taka upp nýja og
nýja síði: nei þeir eru stöðfast

-ari en svo, og hef jeg það álit, ad
þeir taki sjer þas til fyrirmyndar
hinn forna. Hólabiskup Jón
Arason. Jeg er viss um það þó
jeg fer til Ameríku, og dvelldi
þas í tíu til tuttugu ár, og þessu
svo aptur hringad í dalinn, þá
yrði mjer sjálfsagt það á ad
halda ad jeg hefði ekki verið
burtu nema, svo sem, tíu klukkun
tíma. Jeg segi sömu mennina í
sömu bejarum, vinna sömu verkeis
sem þeir hefðu verið ad vinna þess
-ar jeg fór. Þú kannski segir
mú sem svo, ad þetta hlýtur ad
vera ykjus, ad margir hlýtur
ad deyja á því tímabili, og aðrir
nýtis ad koma í þessa stadi, ad
verkin yrðu sjálfsagt önnur en
máski af sömu tegund og þas

frumeyntu götunum; en þig skal reyna
að útskíra þetta fyrir þjes.

Þú þar sem þig sagdi þjes aðan,
viðvikjandi þar, hvað menn þeru
þjes almennt vel með skynseminna
eða með viðtekan orðum - sálina;
þú hlýtur þú að sjá, að menn
þjes endast miklu betur, en víða
annarstadar; þas sem sálin þefir
mikið að er víða. Og þú ert
þefir viljad til að nokkris þefu
„sáfnad“ til sinna þedra“ þú vera
synis þeirra tekur við sem
hafa alist uppi sömu þadstöfunni
og þedra þeirra, við sömu andleg
lífskilyrdi í sama hálfðirama,
modheita löpslaginu og í einu
orði sagt við öll sömu lífs-
skilyrdi þedi andleg og líkarsleg
þegar þeir ert eftir lögmáli

náttúrunnar hafa fengid í að flest
allas þas tilhneigingar og hvatar,
sem áttu heima í hjóstum þedra
þeirra, þú getas þú skilið að mun-
urinn verði þvesfandi.

Þú verkin áhrerir, þú yrðu
þau kanski ekki öll þau sömu,
en alveg er þig þas viss um þad,
að víða seji þig verid að hlada uppi
sanna skandið í þegarveggina sem
vas verid að hlada uppi þegar þig
þú eða þú skandið veri annad þú
veri þad ekki fyrir meinn að
þema um þad, þas sem sömu
mennirnir vera að verkinu -
brúkuðu sömu verkferin til
þess, og þefu náttúrulega
sama hleðlu lagid. - Þas
að þeir sjúu vissis um, að þad
standi til þess að snjóinn

teki upp mesta vor, þá eru þeir
anecdís

Þú ætla þig að minnaast ofurleitid
á andlegu lífi, það er að segja hild
kirkjulega. Eins og þú getur mænt
þá er það ekki í ólagi, þar sem
höfuðsmáður allra andlegra sáfn
ada í Skagafjandassýslu, er hjér
sálmahyrdi, settar til þess leiddur
þeim viltu og leida þá á rétta
veg. Enda er hjér lifandi trú
djúpt gróðursett í hjörtum allra,
eftir orðum þeirra að degni, og
lengra kemur maður stótt aldrei.

Nest lúðinn sunnudag heilt
hyrdinn ^{langan} fyrirlestur um trú
og vantrú. Lýti hann með
hjátrænum morgnum og áhrifa
miklum orðum, allri þeirri
vantrú sem nú væri ríkjandi.

hjer á Íslandi, og til þess að
hinn hlyti að leida okkur að
lyktum, ef þessu hjérli á þessum
til lengdar. "Þeir sem fúo-
lega skipuðust við orðum þess"
vora að vissu ekki skildir í
vatni, en þeir gátu trú sinnu,
og hve þeir væru lukkalegir
með þessu, og hluta andvitað
þann heidur hjér hjórnunum
að vera nú strax aðskildir frá
höfunum. Nest þessur messa
að verður á Hólum ætla þann
að halda annan fyrirlestur, og mi-
þá búað við þess að vakkeris
beetist við. Og máski þig
verdi einn í þeirra tölu
þessa, þig heist nú við að þess,
að þess þess að leidast rausid
ur njer gamli vinnu og skal

jeg því fann að þetta í þetta sinn,
hvort sem jeg sendi þjes nokkurn tíma
línu aftur eða ekki.

Þenda kemur kvæðin frá míns til les-
enda þinna, og biðdu þá að láta
þetta gamanræni mitt inn um
annad eyrad og út um þitt. Ef
það getur stítt fyrir þeim
þeim augnablik þú es jeg bedst
anceður. . . .

Vertu sell Vilji og stíkadu stórun.
Standa ei þá að blási hann máti.
Haldur með frosti og fannkornu hrid.
Skriddu heldur á fjörum fötum.
En þú þín teppiat af stormsins róti.
Þá munstu þetta mig sigra um.
lsid

Jónas Jónsson

Athugasemdir við greinir J. J.
eptir

Í þessu tölubladi Viljans es grein
eptir hólígun Jónson. um ofn kaupna í
Miklabejarkyrkjun. Takki þerra biskups
ingur Dísli Björnson fyrstur máls
á þessu tísi í öðru tölubladi Viljans.
Þú ríða okkur til að skjóta sam-
an þje og kaupna ofnir ef ekki þú
að kyrkjun leggi hann til sjálf.
Engin mun meita þú að ofnir og
naudsirlegur, og að hann zje þú
eitl af þeim stíkjum sem
að við þurfum að eignast í
kyrkjun. En hvort við
eigum að láta sitja fyrir að
kaupa ofnir tel jeg nokkurn
vafa má. Við vitum allir
að okkur vantar bed. Góðahjál
og klukkun ásamt ofnirum

sem við þessum að eignast við fyrstu
tekið. og atla þig þá fyrst að
máa mig að ofnkaupnum.

Þundur Jónson vill eindregið
lita atakur kaupna afri. ef við
fáum triggingu fyrir þvi að kyrkj-
unni sje óbætt eldains regna.

Trigging fyrir þvi getum við
að vissu fengið, með þvi að setja
kyrkjuna í eldarvöðabyrgd. En es það
ekki of durt fyrir kyrkjuna einog
mána stendur. En an eldarvöðabyrgd
es fám við ekki að setja ofri þannu

Þundur Jónson gat þess í grein
sinni að sje væri ókunnugt mi
þjóðag kyrkjunnar, en sje þetta
líklegt þas sem að þun væri
nybyggð að þun mundi vera
þekkar fjelital, og es það áreiðan-
legt. En es það líka edileggt

þvi eins og Þ. tók þann es kyrkjuna nybyggð
og svá á mestlidnu sumri var þantad járn
þak á þannu. sem var vist talavert durt, svo
þig þykist vera vissum að kyrkjan sje
mi sem stendur í tölverdi skuldi
þegar mánu sjetur mi að þvi að sjáld
kyrkjunnar esu þvi 60 til 70 Kronur
á legu, og að það þarf tölvert af þvi þvi
til þess að borga rentur og afbrogum af
láni, virdist mig talavert álitunin
hvort byggilegt sje að slengja á
kyrkjuna assurantagaldina.

Þig tel vist að kyrkjan verði
þvi að minnsta kosti virt á þvi
þúsund Kronur, og es assurantagjald
sjálfsagt 5-6 Kr af þúsundinu
yrði það þvi að minnsta kosti
15 til 18 Kr. og eftir þvi þallur
þjórdrættur af öllum tekjum
kyrkjunnar. og virdist mig

því ofrkaupur valla gjörleg. þar þig er
ekki vissum að söfnuninni vilji
kaupa fyrst ofninn, svo eldarnutid
og síðan ^{þessu} assurantogjaldid. En þig hef
heiot að það tilbod þafi kemid fram
að ef flestar kyrkjur gengji i eldo
voda-alyngd mundi assurantogjaldid
ekki verda nemu þá til Kr 2, 500 af
þessum og þá að það gjeti þá ekki
drápt framgang að flestar kyrkjur
yndu vátbyggðar getur snarast þessa
að að það eigi ekki langt i land
því það er óvitanlega mjög óviss
að að þafa ofna i kyrkjum.

En meðan assurantogjaldid er gáfr
hátt og það er mi, get þig ekki verið
með því að ofninn verði kveintur, til þess að
kyrjurnar tæki að sjá vátbyggingsaldid, og þá þá
heldur valla von að söfnuninni tæki þann að
sjá. Þó einn og þig hef tekið fram þess að þó þann vantar
ekki lív og hjálm þess er ekki síður ávörðun að kaupum en
þá minni minni að það séu líka þess ofninn

Noðkur orð um Grafreit.
Þrá því fyrst að þess man eptir
hefur grófin aldrei verið mjög geig-
vænlegur þustadur, apstur á möti
hefur það aukid mjög hrjgðar að
sjá að við grafarstektir verður
mjög óþt að taka upp líkkestur
og bein, sem þá er ekki hægt að
fjörð frá brotum, þess utan gefur
máður gjört sjer i hugarlund, að
dampar af leipum þessum geti
verið heilur manna til spilling
ar. Af þess höldum áttedum
hefur mjög doftid i hug að vita nokkuð
us orð i letraspjélagi þad Mike
beasörnar, mjög hefur doftid
i hug að fara þess i leit, hveit
hvort beandur sörnasinnar vildu
ekki leggja á sig þann kosmad og
byggja nýjan grafreit ef sörnar-
prestur okkar vildi leifa lödina

sem þess dreg eingan efa á, and vitad
geing þess ut frá því að þann verði
eins og aðrir að leggja á sig kosnað
við bygginguna eins og aðrir en
það huga þess að ekki verði til að
hefta fram hvernig í þessum máli.

Þá skal með þeim orðum taka
fram hvernig þess heft hugað
þetta, þess atlast til að við höfum
girdinguna úr Timbri eða úr
of hefti þess hugað að nægileg stæð
veri 45 al á hvernveg, á eftir þess
svo lengd grafarinnar 3 al og heft
kvartil Breidd 1 al. 1 kvartal.

verða þá 36 grafar breiddir og 14
leingdir atki þá grafarstúðinn að
rúma 504 lík. þess atlast til að
grafid sje með reglu og alltaf
haldnar útmældar línur þóvert upp
gardin og allar grafir jafn stórar
með þessum móti dættum þess
hug

ad komid sje i veg fyrir ad Ristur og bein
sjeu upp þekin og brotin, þó þess
buid er ad grafa veinustulinnu meina
þess ad allt verði orðid ad dæpti i þessri
fyrstu, og þess þá aldrei ad stökka graf
reit eða fara. Kemur þá til ihug
unar hvernig jafna skal nider kom
adi þess er byggingin þess i þó með
sje. Mjer þess dættid i hug ad
jafna þó nider á jafnarhundrudin i
sokninni og munu þau i ríngum
381⁴⁴ Nu er girdingin áttud 180 al
koma þá þess 2 kvartil á hundradit
og mun þá næmest geta talit
okleifur komadur fyrir okkur
Nu skildi öðrum sinni ad leggja kosn
adin á, sem nefskatt man tala þess
i sokninni vera mjög lík og al. þess
girdingarinnar, en þess efa ad það verði
vinscella þó þess geti hugað ad stökka
sodd Ristur ad seija ad hús og lausa

þó þólkri sje slept of last sje á jarðir
og er það að vísu sjátt, en það er það
að ekki er mjög margt af því þólkri
í sönninni, enda gef þess þó góð von
að það þá sem er munni þesslegra tala
á einhvern litin þátt í kosnadinum ef
þess væri þar á leið, ekki síð ef það
væri tekið fram að það iðbúnað til
að hætta kosnadinna í þáttakasta þess
við sem betur er um efnum búnað
ycttum ekki að þessu hjálpu. Þess vona
að prestur og söknarnefnd tæki mál þetta
til yfirvegunar þess sem flestir hafa
smáanir sínar í hönd. Af því þess hefi
aldrei lest sjátt ritun og lítið í reikning
vil þess biðja góð þess lesara á lesa í
málið og leiðsjátt rit og reiknings þess
Af endingu örka þess í þess sökunar
innar og lestra þess þess góðrar fram
tíðar þess að rit þess þess þess
linum þessum um í þessum. Vidivollum
á þess mætti 1902. S. Sigurðsson